

BOGOLJUB TUJINI

Štev. 36., Leto III. VERSKI TEDNIK   Nedelja, 5. septembra 1948.

MARIJI ZA ROJSTNI DAN

Za rojstni dan, nebeška Mati,
presrečni Ti častitamo;
Ti dražja si ko vsi zakladi,
zato se Te radujemo,
Ti cvet, Ti biser najkrasnejši,
si vseh deklet in vseh žena,
po Tebi Jezus najsvetejši
prišel v dolino je solza.

1e

Brez madeža si Ti spočeta,
rojena v žaru čistosti,
vsa v sonce milosti odeta,
odličnejša ko angeli.
Na Tebi sence ni nobene,
vsa lepa, čista, sveta si,
ni žene še bilo rojene
tako brezmadežne kot Ti.

Begunstva muči nas trpljenje,
zagrinja morje grešnih zmot,
Marija, upanje, življenje,
Ti vodi nam življenja pot.
Beguncem luč rešilna bodi,
zavetje, sonce upanja,
tolaži, spremljaj nas na poti
do večnega zveličanja!

OB PRVI SOBOTO

Radi bi premišljevali. Marija je v Fatimi izrecno omenila, da naj se njeni častilci ob rožnem vencu nauče miselne (premišljevalne) molitve. Tudi sv. pismo jo večkrat priporoča. Omenimo samo preroka in pevca kralja Davida: "Blaženega imenuje moža, ki premišljuje postavo Gospodovo. Je kakor drevo, zasajeno ob potokih voda, ki rodi sad ob svojem času." Zaradi tega prosi prerok Gospoda: "Podeli mi razum, in preiskoval bom tvojo postavo in držal jo bom iz vsega svojega srca. Saj, ko bi ne bil premišljeval tvoje postave, tedaj bi bil pač poginil v svoji bedi. (Ps 118,2).
Da, molitev brez premišljevanja postaja vedno bolj mlačna. Premišljevanje pa prinese več ognja.

Spomin postavi pred duhovne oči skrivnost, s katero se hočemo baviti med molitvijo. Razum pretehtava in razglablja, kar je najbolj pripravnega, da nam gane voljo. Za tem pridejo dejanja volje in čustev. (Tako nas uči premišljevalno moliti sv. Ignacij.)

"Ki si ga Devica od Sv. Duha spočela."

Izničenje v sv. Rešnjem Telesu.

1. Spomin bo spremljal kneza iz nebes, kako prinaša v Nazaret, eni izmed Evinih hčera, najvišje odlikovanje: "Zdrava, milosti polna, Gospod je s Teboj, blagoslovljena ti med ženami" (Lk 1,28). "Ne boj se, Marija, zakaj milost si našla pri Bogu" (Lk 1,30) "Sv. Duh bo prišel nad te in moč Najvišjega te bo obsenčila" (Lk 1,35) - Nekaj trenutkov angel čaka. Nato slišimo miren dekliški glas: "Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se..." (Lk 1,38). Angel, predno odide, nemo počasti Besedo, ki je pravkar meso postala. Angelski razum le str-mi ob izničenju Boga - človeka. Njegov kralj, kralj nebes je postal tudi človek. Sprejel je nižjo naravo od angelske. "Samega sebe je izničil" (Flp 2,7).

Po nekaj trenutkih, s katerimi smo počastili Besedo, naš spomin zaplava v eno izmed katoliških cerkva in opazuje človeka - duhovnika, ki je v največjem molku sklonjen nad belim kruhom. Oči opazujejo njegove ustnice, ki trepetaje izgovarjajo besede: "To je moje telo". Jezus pride in se daruje za grešnike. Zgodil se je večji čudež in večje izničenje, ko v Nazaretu. Beseda je kruh postala in med nami prebivala. Le nevidni angeli str-me ob oltarju, kjer leži Jezus ko nemo Jagne.

2. Razum razglablja. V učlovečenju je bilo sicer božje veličanstvo skrito v človeški naravi, pa ne tako, da ga ne bi bilo mogoče vsaj včasih spoznati v kakem čudežnem znamenju.

Včasih gre moč celo iz njegove obleke. Ukazuje naravi in dela čudeže. Njegov pogled spreobrača duše. Poveličano telo s svojo močjo odvali nagrobni kamen, ki zbega vojake in potolaži apostole.

V sv. Rešnjem Telesu ni nič drugega ko preprosta podoba.

Če gledamo Jezusa, ko se je v svojem umrljivem življenju najgloblje ponižal, ko je ubog otrok, povit z revnimi plenici, zaničevan obsojenec, zasramovan, krvav, ko umira sramotne smrti, se nam ne zdi tako ponižan ko v sv. Rešnjem Telesu. Kot otrok ima vsaj roke, da se pred napadalci brani, glas, s katerim pokliče mater, in čeprav reven, očara s svojo ljubkostjo pastirje in kralje. Kot obsojenec gane in daje zgled s svojo junaško potrpežljivostjo. V sv. Rešnjem Telesu so udje zvezani, nema usta ne morejo klicati Očeta na pomoč proti škrunilcem, in ne vidimo, kako se ljubeznivo in vdano žrtvuje. "Tip, okus in vid na tebi moti se" (Himna sv. Tomaža).

Največje izničenje je v skrivnosti sami in v načinu, po katerem se izvrši.

Pri učlovečenju je sodelovala prečista Devica. A v Evhari-stiji sodeluje človek, mlačen, včasih tudi odvraten.

Jezus se pri tej skrivnosti daje vsem, celo sovražnikom, ki se mu drznejo nuditi gostoljubje v onadeževanem srcu.

3. Razglabljanje teh dejstev pamejo voljo in čustva. Čustva spoštovanja in ljubezni do ponižanega Jezusa pridejo do izraza, ko kleče, z močno voljo obudimo globoko vero v najsvetejši Zakrament.

Koliko ljubezni je v tvojem izničenju. Nič ti ne morem odreči, ker mi ti toliko daješ. Velikodušen hočem biti.

Če si se ti, Jezus, tako skrtil, tudi jaz ne bom razkazoval svojih prednosti. Ti me učiš, naj skrijem samega sebe. Sklenem, naj živim samo še zate. Marija, pomagaj mi, da bom ostal zvest svojemu sklepu.

ČEMU NAJ ČASTIMO MARIJO?

(Misli za praznik Marijinega rojstva).

"Tvoje rojstvo, Devica Bogorodica, je naznanilo veselje vsemu svetu: iz Tebe je namreč vzšlo sonce pravice, Kristus naš Bog. Ta nas je rešil prekletstva in nam prinesel blagoslov, uničil je smrt in nam dal življenje", tako poje Cerkev na praznik Marijinega rojstva. Jezus je zares sonce, ki je odtajalo zamrzli poganski svet, prineslo luč v temo, in zbudilo iz smrti novo življenje krščanske svetosti. Marija pa je mati tega božjega sonca.

Danes se spet zdi, da je svet omrznil za Boga, za krepost, da ga je spet prekrila ledena skorja mrzlega, temnega poganstva. Treba nam je spet božjega sonca Jezusa. Kdo nam ga bo spet posređoval, če ne Marija? Če so se kristjani vseh časov v nemali ljubezni do Boga po Mariji, kje naj se sedaj? Če je omrznil čut za krepost in notranjo lepoto, kje naj spet oživi, če ne ob vzoru vseh kreposti in lepote, pri Mariji?

Prav na kratko naj orišem korist ljubezni do Marije z besedami velikega Marijinega častilca sv. Bernarda. Tele resnične stavke je zapisal:

1. "Marijin otrok živi čistejšo". Ko bi današnji ljudje bili zares vneti in resni častilci Marijini in Njeni posnemalci, koliko bolj vzvišena in lepša bi se jim zdela čistost in koliko lažja bi bila.

2. "Marijin otrok pade redkeje". Koliko manj bi bilo padcev in koliko hitreje bi mogli vstati ob Marijini roki, če bi bili vnetejši Marijini častilci s srcem in ne le z usti.

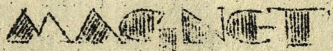
3. "Marijin otrok umrje mirneje". Nad vsakega bo prišla ta ura prej ali slej. Koliko lažja in mirnejša bo za tistega, ki bo čutil, da ga bo pred sodni stol pripeljala sodnikova mati, kateri sodnik ne bo mogel odbiti nobene prošnje.

4. "Marijin otrok bo hitreje rešen iz vic". Svojega častilca Mati naša ne bo pustila v trpljenju. Saj je materina ljubezen takrat največja, ko si otrok v trpljenju sam ne more nič pomagati.

5. "Marijin otrok bo v nebesih bliže Bogu." Nič čudnega. Kolikor višje je Mati, toliko višje bo tudi njen otrok.

Tako govori sv. Bernard - in je tako in bo ostalo, pa naj se svet norčuje in smeje nad častilci Marijinimi kolikor hoče, te resnice ne bo mogel odpraviti.

Praznik Marijinega rojstva naj nam bo spet nova poživitev otroško zaupnega in res pravega češčenja Marijinega, ki se odraža zlasti v tem, da skušamo svoje vsakdanje življenje čim bolj napraviti podobno Njenemu.

Angleškega matematika in fizika Izaka Newtona je nekoč nekdo vprašal tole: človeško telo se bo spremenilo v prah. Če bo zares vstajenje, kdo bo zbiral za te duše milijarde teh praškov? Newton ni nič odgovoril. Vzel je prgišče prahu in ga zmešal z železnimi opilki in dejal: "Kdo bo sedaj te opilke zbral ven?" Nihče mu ni odgovoril. Potem je vzel velik magnet nad mešanico in glej z rahlim šumom so zleteli vsi železni opilki na magnet in tam obviseli. Učenjak je spregovoril z resnim obrazom: "Ali ne bo ta, ki je mrtvi snovi dal tako moč, dal naši duši še veliko večjo moč, ko bo po vstajenju potrebovala telesa."

KATOLIŠKI MIŠIJSKI

VELIKI NAČRTI

MISIJSKI V FRONTNI

ČRTI

Sveta Cerkev se svojega misijonskega poslanstva dobro zaveda. Pred njo lebdi veličastno Kristusov načrt: združiti mora v svojem objemu vse narode. Nihče ne sme biti izvzet. Ona jih bo v svoji ljubezni objela in jih kot mati otroke pripeljala v hišo svojega ženina Kristusa. In če poslušamo besede papežev 20. stoletja, zlasti besede Pija XI. in Pija XII., zveni iz njih naravnost koprnenje po tem, da se ta cilj čim prej doseže.

Pij XI. se je kakor videc zasanjal v ta čudovit prizor in nekoč vzkliknil svojim romarjem: Prišel bo čas, ko boste vi najmlajši doživeli velike stvari, čudovite stvari!

A zavedal se je tudi, kot se moramo zavedati tudi mi vsi, da do tega ne bo prišlo v kratkem času in ne brez naših resnih naporov.

Zato je bilo danih v zadnjih tridesetih letih od Svete Stolice toliko dalekosežnih načrtov in smernic za misijonsko delo. Vse je pa usmerjeno v ta veliki cilj: čimprej dovršiti misijonsko delo!

Najprej je treba misijonarjev.

Saj vse misijonsko delo vedno najbolj trpi zaradi tega, ker ni radosti misijonarjev. Kajti teh dvaindvajset tisoč misijonarjev - duhovnikov, 11.000 misijonskih bratov in 57.000 misijonskih sester se izgubi kakor kaplja v morju. Na vsakega izmed 4.800 duhovnikov na Kitajskem pride približno 630 vernikov in okoli 120.000 poganov. V Indokini na vsakega izmed 2.000 duhovnikov 1.000 vernikov in 10.500 poganov. Na Japonskem na vsakega izmed 420 duhovnikov 260 vernikov in 175.000 poganov. Na Koreji, Formozi in Karolinah na vsakega izmed 270 duhovnikov 680 vernikov in nad 100.000 poganov. V Indiji s Ceylonom na vsakega izmed 3.400 duhovnikov 1.230 vernikov in okoli 100.000 poganov. Na Sundskih otokih na vsakega izmed 450 duhovnikov blizu 980 vernikov in nad 100.000 poganov. V Afriki na vsakega izmed blizu 5.000 duhovnikov 1.400 vernikov in 30.000 poganov, in v

Nadaljevanje pisma misijonskega brata g. Kramar Joška, iz Burme.)

Kake pol ure po končanem bombardiranju je bil naš misijon ves nabit z ranjenci, ki so od strahu in bolečin obupno klicali na pomoč. Ni bila lahka reč, spraviti vse po bolnišnicah, saj večina jih ni mogla hoditi in so jih morali nositi na svojih rokah naši krepki in požrtvovalni kristjani. V nekaj urah smo porabili vsa desinfekcijska sredstva. Bil je ravno veliki petek in v cerkvi je bilo izpostavljeno v češčenje sv. razpelo, pa je bilo vse oblitost še toplo krvjo nešteti ranjencev, ki so se h križu zatekli po pomoč.

Kasneje smo doživeli še deset drugih bombardiranj, potem so pa 1. maja Japonci zasedli naše mesto Mandalay.

POD JAPONSKO ZASEDBO.

Takoj prvi večer so se naselili v našem misijonu. V šoli jih je bilo okrog 700. Izpraznili so nam že itak pičle zaloge krompirja in drugih živil. Imeli so prostora dovolj tudi drugod po mestu, saj je skoraj vse prebivalstvo zbežalo, toda bali so se, da so drugod vodnjaki zastrupljeni. Za drva so jim služila naša vrata, klopi in stoli. Še hvala Bogu, da so ostali samo tri dni, ker drugače bi ničesar ne mogli rešiti pred njimi. Po nekaj dneh je prispela v Burmo tudi tajna policija, ki je prinesla s seboj strašno gorje in spravila v večnost nešteto žrtev. O njihovih "čednostih" boste dobili zlahka primero v boljševiški GPU in nemškem GESTAPO. Žrtve te japonske tajne policije so bili tudi nekateri katoliški misijonar-

Oceaniji na vsakega misijonarja, ki jih je 430, 800 vernikov in 8.500 poganov.

Seveda je to vzeto povprečno. Ponekod je razmerje še bolj kričeče. Mnoge dežele kot Sibirija, Mongolija, Tibet, Nepal, Butan, Afganistan sploh nimajo misijonarjev, ker so zaprte. Potrebovale jih bodo na tisoče in tisoče, ko se odpro. Pa tudi v dostopnih krajih je pomanjkanje naravnost kričeče. So kraji, kjer kljub temu, da so že dolgo odprti, misijonarjev skoro ni. N. pr. v okrožju Patna v Indiji je bilo pred leti med 17 milijoni prebivalcev le 17 misijonarjev. Na vsak milijon en misijonar! Toliko kot nič.

Zato zahteva Pij XI. v svoji misijonski okrožnici, "da si morajo škofje in vsi katoličani složno prizadevati, da se število misijonarjev poveča in pomnoži". Brez njih misijonsko delo ne more napredovati.

Pa sveta Cerkev ni zadovoljna s kakršnimikoli misijonarji. Ne zahteva izrednih talentov. Niti ni treba, da bi bili vsi na vrhuncu svetosti. Da so le dobri duhovniki. A od misijonarjev zahteva še neke posebnosti. (Nadaljevanje).

je bila to pot precej prizadeta. Življenje sta pri tem izgubila le dva begunca.

O teh neprestanih bombardiranjih in njih razdejanjih Vam ne pišem, ker bi vas s tem dolgočasil. Ker so se napadi vrstili zelo pogosto, podnevi in ponoči, je g. ravnatelj sklenil, poslati še preostale v begunstvo. (Dalje prihodnjič).

(Nadaljevanje).

Iz Fatime sva šla nazaj proti Cova da Iria, in nekako na sredi poti med Fatimo in Cova da Iria zavila na levo, v Aljustrel (Alžustrel), rojstno vas treh pastirčkov. Vasica stoji kakih 5 minut daleč od ceste, raztresena po hribčku, kakih 40 hiš obdanih z oljkami, figami in južnimi hrasti.

..... Fatima ..... Aljustrel ..... Cova da Iria
cesta

..... kapela prikazovanj
V Aljustrel-u sva se najprej ustavila v hiši Hiacinte in Franceka, ki stoji ob desni strani ceste, takoj med prvimi hišami. Oglevala sva si (jaz, ker je tovarišu že vse znano, saj je doma iz

ji, ki so bili osumljeni, da imajo zvezo z angleškimi vohuni, a je dejansko njihovo delo obstojalo le v požrtvovalni skrbi za kristjane.

Še 148 bombardiranj...

A kmalu so se družine začele vračati v mesto, kjer pa mnoge niso našle več svojega prejšnjega doma, in tako se je naš misijon kmalu napolnil z brezdomci; mnogokrat je bilo kar po 800 ljudi pri nas, izmed katerih jih je mnogo dobivalo od nas tudi hrano. Tri mesece se je vse lepo mirno razvijalo, mnogo ljudi se je že povrnilo v mesto, kjer so si postavili slamnate barake. Tudi trg je bil že kar običajno živahen, že smo mislili, da je za nas konec vojne. Toda bridko smo se zmotili. Dne 26. julija smo doživeli prvi ameriški napad, kateremu je v naslednjih dveh letih sledilo še 147. V začetku, takole do meseca marca 1943. so začeli postajati vedno slabši. Dne 6. marca je n. pr. padlo na naše dvorišče kar 8 bomb, dve tik poleg cerkve, ena za glavnim oltarjem, druga pa pred vhodom. Cerkev

tiste vasi!) majčkeno sobico, v kateri sta se rodila Hiacinta in Francek, v kateri sta bila bolna, v kateri je Francek imel prikazen Device Marije in v kateri je umrl (Hiacinta je umrla v Lisboni). Postelja je še popolnoma ista. V poslopju zdaj stanuje Hiacintin in Franckov brat s svojo družino. Tudi "Hiacinto in Francka" sva vide-la, a sta nečaka prave Hiacinte in Francka, sta otroka Hiacintinega in Franckovega brata. Hiacinta ima skoraj 7 let, Francek pa 9, sta torej v istih letih kakor prejšnji Francek in Hiacinta, ko se jima je začela prikazovati Marija. Oče in mati pokojnih Hiacinte in Francka ne stanujeta več v tisti hiši, v katerih sta s svojimi otroki stanovala ob času čudežnih dogodkov, ampak v poslopju, ki stoji na drugi strani ceste, nasproti prejšnjemu stanovanju. Prejšnje stanovanje sta prepustila sinu, očetu druge Hiacinte in drugega Francka. Vendar tvorijo pravzaprav še vedno eno samo družino. Oba, oče in mati, sta bila na srečo doma. Starčka sta še živa in zdrava, pravi hribovski korenini. Zlasti oče "ti Marto" (stric Marto) je še poln ognja, čeprav šteje že preko 70 let. Starčka sta naju z vso ljubeznjivostjo in prisrčnostjo sprejela. Oče naju je povabil v sobo, nama dal vsakemu stol, sam pa se je vsedel na mizo zraven mene in začeli smo se razgovarjati. Mati Olimpija so ta čas že šli v kuhinjo po sadje in kruh, da nama postrežejo, pa nisva hotela ničesar vzeti, ker sva malo prej imela zajtrk in se je tovarišu mudilo domov. Oče Marto silno rad pripoveduje o svojih srečnih otrokih, ki ju je nebeška Mati tako zgodaj vzela k Sebi. Tako živo se spominjata svojih otrok, kakor da je potekel le en dan od njujine smrti. Oba sta nepismena, oče zna prav zanesljivo narisati nekako zvezdo, ki služi za podpis. Sta pa dobro poučena o rešničah sv. vere in govorita nad vse lepo portugalsščino. Vprašala sta me tudi, odkod sem. Tako sem jima na kratko opisal usodo naše domovine in ju obenem prosil, naj priporočita naše slovenske begunce svojima svetima otrokoma Hiacinti in Francku, kar sta oba vidno ginjena obljubila, zlasti ker sta že njuna otroka (in Lucija) videla v prikazanju velike množice brezdomcev, lačnih in umirajočih. Prav rad bi se ves dan ustavil v dobri hiši, a me je tovariš silil, da sva šla naprej, v Lucijino in njegovo rojstno hišo, ki stoji kakih 50 korakov dalje, na levi strani ceste. V Lucijini hiši stanuje zdaj njena sestra Marija, mati našega Jožefa Valinho. Lucijini starši so že umrli, kakor tudi mož Lucijine sestre, ki gospodarja v poslopju. Padel je z visokega figovega drevesa in se smrtno poškodoval. Tudi Lucijo imajo 4 leta staro, nečakinjo prave Lucije. Sicer pa, kakor so mi pravili, v Aljustrelu ni najti več hiše, v kateri ne bi imeli Lucije. Lucija sama živi zdaj pri karmeličankah v Coimbra. Prej je bila pri redu "Dorotejk", pa je po dovoljenju iz Rima prestopila v red karmeličank, ne da bi ji bilo treba ponoviti noviciat in druge običajne pogoje. Zadnjič je bila doma 1946, prav zato, da se je poslovila za vedno od svoje rojstne vasi. Prišla je bila tajno, sicer bi se iz vse Portugalske množice zgrinjale v Aljustrel, da bi videle zaupnico Marijinih razodetij. Pri karmeličankah je na varnem, klavzura ji prav pride. Tudi v Rim bi morala iti 1946, bilo je že vse pripravljeno in celo na ladji določen prostor, pa nazadnje iz nam neznanega vzroka ni šla. Šli smo v Lucijino sobo. Vse je še tako kot nekdanj. Lucijina postelja na istem mestu, posteljina ista, le ogrodje je drugo, železno, medtem, ko je prejšnje bilo leseno. Na levo ob vhodu je tudi statva, na kateri je tkala Lucija. V hiši prodajajo tudi svetinje, rožne vence, podobice itd. Kupil sem 1 rožni venec in kakih 50 svetinj ter 6 podobic. Nato sem si na dvorišču ogledal zanimiva ležeča figova drevesa, na katerih deblih so se neštetokrat igrali otroci Lucija, Hiacinta in Francek. Od tam sva šla malo naprej k stundencu ali bolje kapnici, pokriti z veliko cementno ploščo z okencem

za zajemanje vode. Pri tem studencu se je trem pastirčkom v drugo prikazal angel. Zajela sva z vedrom vode in pila nekoliko iz pobožnosti, nekoliko pa tudi radi žeje. Potem sva šla na kraj, kjer se je otrokom prvič prikazal angel. Kraj se zove Cabeco (Kabeso), je kakih 10 minut na desno od Lucijine hiše. Zovejo ga tudi Loca do Cabeco ali preprosto "Loca". Je to skupina kakih 6 skal, visokih 2 - 3 metre, med njim je kotlinica, par korakov dalje; nekdanj je bila še bolj temna kot zdaj, ker so jo obdajala drevesa, oljke in hrasti. Na eni od teh skal se je prvič prikazal otrokom angel ter jim podelil sv. obhajilo, Luciji hostijo, Hiacinti in Francku pa sv. Rešnjo Kri iz keliha. Le malo oseb je, razen Lucije, ki bi vedele, na kateri od skal je stal angel. Za spomin sem si (tistih skal) osmukal nekaj vejic oljke, ki tam rase, in vzel liste s seboj. - Kakih 5 minut dalje je kraj, kjer se je otrokom prikazala Marija 19. avgusta (ker so bili 13. avgusta zaprti pri okrajnem glavarju v Vila Nova de Ourem in radi tega niso mogli iti v Cova da Iria, kjer se je presv. Devica redno prikazovala). Na tistem kraju je kakih 60 cm visok kip Matere Božje, čisto navaden, okoli pa nizka ograjica iz kamenja. Na spodnjo stran enega izmed kamnov sem napisal s svinčnikom: Spittal, Canada, Argentina, da bo Naša Gospa Fatimska imela vedno pred seboj glavna središča naših beguncev. Za spomin sem si osmukal nekaj listov hrastičja, ki tam rase. Pri vsaki od teh postaj sva, kakor se razume, tudi molila. Nato sva se po drugi poti vrnila v Valinho-vo hišo, kjer so nama bili Valinhova mati in sestra ta čas pripravili odlično kosilce. Prav vesel sem bil, da sem imel srečo v Lucijini hiši jesti od Lucijine sestre pripravljene božje darove. - Po kosilu sva spet šla v Cova da Iria, nakupila razglednic, si ogledala cerkev, zvonik in krasen razgled, ki se nudi iz zvonika. Potem sva pri Valinho-vih sorodnikih v Cova da Iria pisala pisma in karte nekako do 5 ure, ko sva spet šla na kraj prikazovanj, k rožnemu vencu in blagoslovu, ki se da vsak dan v bolnišnici, ki stoji nasproti kapelici prikazovanj. Večerjat sem šel k očetom od Consolate. Po večerji sem spet šel molit v kapelico do noči.

Naslednji dan sem ob 7,30 spet maševal v kapelici (votivno mašo Kraljici Presvetega rožnega venca) in podelil kakor prejšnji dan, kakih 15 sv. obhajil. - Po maši sva šla prosit očete od Consolate, da nama posodijo fotografski aparat v Aljustrel-u, da fotografirava važnejše osebe in kraje. Dali so nama neko škatlo, a ker ne Valinho ne jaz nisva vajena fotografiranja, sva po domače rečeno vse "zafušala". Tudi prav, bom vsaj imel več razlogov, da bom še drugič skušal priti v Fatimo! Dopoldne sem nato v Aljustrel-u v Lucijini hiši pisal karte in pisma, nato pa je prišel čas odhoda. Valinhova mati so mi dali kosilo in mi še za na pot dali zavoj "krofov" (se vidi, da je ta odlična iznajdba že znana po vsej Evropi; čisto taki krofi so bili, kot so naši prekmurski!). S težkim srcem sem se ppslovil od dobrih ljudi. Še enkrat sem priporočil Lucijinim ter Hiacintinim in Franckovim sorodnikom, naj molijo za nas begunce, nato pa sem hitel v Cova da Iria, da si zagotovim prostor v avtobusu. Ob 13.45 smo že brzeli proti Chao de Mansas, od tam pa z vlakom nazaj proti Lisboni, kamor sem prišel ob 19; ob 20.15 sem bil že spet v Estovilu.

Hvaležen sem Bogu in Naši Gospe Fatimski za to romanje. Že dolgo sem si želel tja, pa med letom ni bilo mogoče. Najprej sem se hotel zahvaliti Prebl. Devici in naši Materi za velike milosti, ki jih je izkazala meni in vsem beguncem; da nas je večina vztrajala kljub silnemu pritisku in kljub raznim zahrbtnim nakanam - če bi mi vedeli, kako je bilo naše pravno stanje leta 1945. in 1946, bi morda skoprneli od groze, le čudežu moramo pripisati, če smo obstali tako, kakor smo. Velika milost je tudi, da je večina be-

guncevevarnila vero v Boga, pridnost, poštenost, čeprav je bilo toliko težav; milost je tudi, da je silni pritisk repatriacije izčistil vrste beguncev vseh manj trdnih elementov, ki bi nam utegnili v tujini le škoditi. Mislim, da so družine, ki so vztrajale v begunstvu, nazadnje le vesele, da se niso dale zagnati v rdeči pekel. Vihar bo minil in z veseljem se bodo vračali domov; kolika milost božja je tudi, da niso v taborišču izbruhnile nevarne kužne bolezni, ki bi utegnile pobrati večino beguncev, zlasti ob dobah, ko je bila prehrana res pod ničlo. Za vse te dobrote, ki smo jih po Marijinem Brezmadežnem Srcu prejeli, sem se Mariji zahvalil, kolikor sem mogel. Hvaležen sem s svoje strani Mariji, da mi je bilo dano preživeti nekaj časa v taborišču, se truditi z mladino, ko je najbolj potrebovala pomoči. Bog plačaj z dobrim vsem, ki so mi pripomogli, da sem sicer s krvavečim srcem, vzel slovo od Spittala in po čudnih naključjih zašel nazadnje v to prijazno in lepo deželo Fatimske Kraljice. Sicer me tu čakajo, kakor kaže, nove preizkušnje - morda nič manjše od prejšnjih. (Lucija je izjavila - in to je brez dvoma resnično, da je Brezmadežna Devica napovedala hudo socialno katastrofo tudi za Portugalsko in sicer pred vsem za Lisbono, v kateri bo "pravi pekel"; pogoj za odvrnitev nesreče je bila pokora, a do sedaj se Lisbona še ni veliko spremenila. Rdečkarjev je dosti. Dežela je dobra, mesta so okužena. Če ne bi bilo v ozadju Spanije in Franco-ve armade, bi že imeli revolucijo. Že lani je bil narejen poizkus na severu, ko se je uprlo vojaštvo v Porto - a je ostala večina vojske zvesta vladi in je bil upor zadušen, letos so bili sojeni oficirji in drugi, ki so sodelovali. Ni bila sicer izključno rdeča zadeva, a kjer se enkrat začne, pridejo na površje rdeči!). Pa se ne bojim preveč, ker nobena revolucija ne skrajša božje roke in ne zmanjša božje dobrote. -

Imel sem Nebeško Mater tudi veliko prositi: zase, za Vas svoje sobrate v begunstvu taborišča, za mladino, ki nam jo je božja Previdnost izročila v varstvo, za duhovnike, za begunske družine, za može in fante, s katerimi smo preživeli toliko lepih večerov. Upam, da je dobra nebeška Mati sprejela moja priporočila, ne radi mojih zaslug, ampak radi trpljenja in žrtev naših beguncev po taboriščih, radi njihove zvestobe Bogu, radi neštetih rožnih vencev, ki so se premolili v taboriščni kapeli, radi številnih sv. obhajil in lepih pesni, s katerimi naš narod časti Marijo.

(Iz pisma salezijanskega duhovnika g. Bruneca).

LJUBEZEN DREMAGA SOVRAŠTVO

V francoskem pristanišču Marseille je pred časom srečal usmiljenko, ki je bila na potu k bolniku, mož, ki jo je prav proštaško ozmerjal. Sam se je izdal za komunista. Gotovo sta ga do te divjosti pripeljala redovna obleka, križ in rožni venec, ki jih je opazil. Sestra je mirno obstala, se obrnila k divjaku in mu prijazno rekla: "Zdi se mi, da ne poznate nas in našega dela. Naš poklic je ta, da ljudem delamo dobro. Strežemo in zdravimo bolne!" "Tako", je zaničljivo rekel mož. "Če ranjence zdravite, potem to lahko tudi na meni poskusite. Na nogi imam prav hudo rano." "Prav rada, če hočete", se je sestra dobrohotno nasmejala. "Le pojdite z menoj do prve lekarne. Tam bova dobila potrebne obveze in če lekarnar ne bo imel nič proti, bom kar tam preiskala rano, jo umila in obvezala. Potem, če ni prehuo, Vam bo kmalu pomaganc." Mož, ki je sestro še malo prej na grd način zmerjal in grdil, je šel za njo kot otrok. Na račun samostana je sestra v lekarni poskrbela za vse potrebno. Lekarnar je dal na razpolago malo sobico, v kateri mu je sestra s pomočjo lekarnarja preiskala rano, umila in obvezala.